

να δυνθώμεν να τοὺς ὠρλήσωμεν, Ἀπηνήσαμεν πρὸς αὐτοὺς διὰ τῆς χειρὸς προσπαθεύντες να τοὺς ἀρρῶνόμεν. Αἴφνης κατελήφθημεν αἰθὴς ὑπὸ πυκνοῦ τινος καὶ εὐμεγέθους νέφους ὅπερ ἐβλέπομεν ἀπὸ τινων στιγμῶν, καὶ ὅπερ ἐπέπεσε καθ' ἡμῶν μετὰ ταχύτητος ἠλεκτρικῆς ἐκπυροσκοπότησεως· ὁ ἀνεμος ἐμυῖστο φρικωδῶς καὶ ἐξέφερε μακροὺς ουρισμοὺς ἐπὶ τῶν τροχλαίων. Τὸ μόνον ἰστίον ὅπερ εἶχομεν πεταμένον, διασπάσαν τὰ σχοινία του διεσχίσθη εἰς τεμάχια μετὰ κράτου ὁμοίου πρὸς τὸν τοῦ τηλεδόλου. Ποτὲ κίνδυνος δὲν ὑπῆρξε τρομερώτερος. Τὰ πάντα πῆριξ ἦσαν σκοτεινὰ ὡς ἐν τῷ μέσῳ θαθείας χειμεριῆς νυκτός· πυκνὸν κάλυμμα θρογγῆς καὶ χαλάζης μᾶς περιέβαλε πανταχόθεν. Ἡ Μυρία ἐκλονίζετο, τὰ σχοινία της ἐτριζον ὡς νὰ ἠθρῖναιετο καὶ αὐτὴ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον.

« Πρόσεχε εἰς τὸν οἶακα, πηδαλιούχε! ἀνέκραξα οὐτορεῖα τῆ φωνῆ.

Ἐμείναμεν ἐν τοιούτῃ θέσει ἐπὶ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας περιμένοντες ἀπὸ στιγμῆν εἰς στιγμῆν τὸν θάνατον· οὐδὲς ἐτόλμα νὰ λαλήσῃ ἐν τούτοις ἐκ τῶν ἐλαφροτέρων κινήσεων τῆς ἐφοκλίδος, ἥσθάνθημεν ὅτι ἡ ἐρμῆ τοῦ κλύθωνος ἤρχιζε νὰ καταβάλληται. Τῷ ὄντι, ἡ καιαιγὶς κορέσασα καθ' ἡμῶν τὴν λύτταν της ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν της. Τὸ δὲ πλοῖόν μας ἀναλαβὸν τὸν ἐλαφρὸν αὐτοῦ πλοῦν, ἀνεφάνη ἐκ νέου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κομμάτων, Ἀλλὰ τί ἐγένετο ὁ Ἐρμῆς! ὁ Ἐρμῆς δὲν πῆρχε πλέον! Προσηλώσαντες τὰ θλέμματά μας πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὸν εἶχομεν εἶδε: πρὸ τῆς τελευταίας κορυφῆς τῶν ἀνέμου, οὐδὲν ἄλλο εἶδομεν πλέον ἢ μίαν κύκλον ἐντός τοῦ ὁποίου ἐπάφλαζεν ὁ ἀφρὸς τοῦ ὕδατος.

Τῆς τελευταίας ταύτης μάστιγος δούσης πέρας εἰς τὴν τριχυμίαν, καὶ τοῦ ἀνέμου μετριασθέντος, ἀντιπύξαμεν τὸ μέγα μας ἰστίον καὶ ἐπλεύσαμεν πλησίον πρὸς τὸ δίκροτον. Ἡ Θαλάσσα ἐκαλύπτετο ἀπὸ δοκούς ὀρνιθῶνας καὶ κατάρτια κατακερματισμένα. Ἐν τούτοις ὁ γέρον Πιμβόλδος ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τι ἀνοούμενον ἐντός τοῦ ὕδατος, ὀλίγους πῆχεις ἀπέρον ἡμῶν,

« Κύριε Βενεαμίν, κύριε ὑποπλοίαρχε Ὀθριὲν ἀτάξτε ἐκεῖ κινεῖται τι, ἀνέκραξεν ὁ ναύτης. Ὁ Ὀθριὲν καὶ ἐγὼ προσεβλέψαμεν πρὸς τὸ μέρος ὅπερ μᾶς εἰδείκνυε καὶ εἶδομεν πραγματικῶς τὴν περι τῆς ὁ μᾶς λόγος κινήσει, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθημεν ν' ἀπορανθώμεν περὶ τοῦ αἰτίου.

« Ἄνθρωπος εἶναι » ἀνέκραξεν ὁ Πιμβόλδος γεγωνὺν τῆ φωνῆ. . . . « Παιδιά, εἶπε τρέχον πρὸς τὴν πρύμνην, δέσατέ με με αὐτὸ τὸ σχοινὶ καὶ βαστάτε καλά τὴν ἄκραν, μήπως τὸ ἀφίσετε . . . .

Μόλις εἶπε ταύτας τρε λέξεις, καὶ ῥίψας εὐθύς τὸ παιδίον του ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ πλοῖου.

« Ἀπολύσατε, ἀπολύσατε . . . χάλα τὸ σχοινί . . . Καὶ πάραυτα διευθύνθη πρὸς τὸ σημεῖον ὅπερ εἶχε δείξει πρὸς ἡμᾶς, Τὸ ὄψος τῶν κομμάτων, αἵτια ἐκάλεσαν τὴν κεφαλὴν του καὶ τὸν διεχώριζον τοῦ ἀντικείμενου ὅπερ ἐπεθύμει νὰ καταλάβῃ, ἐξήχησε τὸν ζή-

λὸν του, τέλος τὸ κατέλαβε καὶ ἐπροχώρησε πρὸς ἡμᾶς.

« Κάτω τὸν οἶακα, πηδαλιούχε, ἀνέκραξεν ὁ Ὀθριὲν, ἀφες τον νὰ μᾶς φθάσῃ.

Τοιοῦτοτρόπως ἐπλησιάζαμεν πρὸς τὸν γενναῖον καὶ μεγαλόψυχον Πιμβόλδον, τὸν ὁποῖον οἱ ναῦταί μας ἔσυρον ἐπὶ τοῦ πλοῖου.

« Πιμβόλδε . . . . τὸν ἔχομεν ;
« Ναί, φίλοι μου . . . . οὐρατέ με . . . . τοῖς ἀπῆντησε ὁ Πιμβόλδος ἀσθμαίνων.

« Διάβλε! . . . ἀνέκραξεν ὁ λογίας, πρῶτατον » . . .

Πραγματικῶς, ἦτο τὸ πρῶτατον ὅπερ εἶχομεν εἶδει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ Ἐρμού. Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν χραρὰν μας, ὅτε εὐρομεν προσοδεδειμένον περὶ τὸ σῶμα τοῦ ζώου τὸ παιδίον τῆς γυναικὸς τοῦ ἱεραποστόλου. Ζήτω! Ζήτω, . . . ὁ Πιμβόλδος . . . ἀνέκραξαν οἱ ναῦταί μας, ῥίπτοντες τὰ σκιαδιὰ των εἰς τὸν ἀέρα.

Ἡ χραρά μας ἦτο τοσοῦτη ὥστε ἐλπομενήταμεν τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἦτο ἀναισθητὸν καὶ ξηρὸν ὡς ξύλον. Πρῶτος ἐγὼ ἐξῆλθον τῆς παραφορᾶς ταύτης.

« Θερμῶνατε ὕδωρ, ἀνέκραξα, ἐτοιμάττετε φαναέλας καὶ ἐνδύματα θερμὰ καὶ φερέτε τα εἰς τὸν θάλαμον.

Ἐδραμον πρὸς τὸ παιδίον, ἀπέσπασα τὰ ῥινόμακτρα αἵτινα τὸ προσέδεον μετὰ τὸ πρῶτατον, εἶτα, λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, τὸ κατεβίβατα εἰς τὸν θάλαμον. Ὁ Πιμβόλδος, τοῦ ὁποίου τὰ φορέματα ἦσαν καθυγρα με συνώδευθεν. Ἀπεκδύσαμεν τὸ παιδίον, ἐσπογγίσσαμεν τὰ μέλη του καὶ τὸ περιβάλαμεν με θερμὰ καλύμματα. Προσετριψάμεν ἀκολουθῶντας τοὺς μισροὺς καὶ τὰ σκέλη του διὰ καλλίνων ὑφασμάτων ἐθέσαμεν δύο φιάλας πλήρεις θερμοῦ ὕδατος εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἄλλος θερμὸν ἐπὶ τῆς κοιλίας του. Μᾶταιαι προσπάθειαι! τὸ ταλαίπωρον δὲν εἶδεν εἰσέτ' αἰγίματα ζωῆς.

Ἡ συχνίησις τῶν ναυτῶν μας ἦτο τοσοῦτον θαθεῖα ὥστε ἅπαντες εἶχον συσσωρευθῆ διὰ νὰ πληροφορηθῶσι περὶ τοῦ ἀποτελέσματος. Οἱ μὲν ἐθεώρουν με ὄμμα ἐλθαμβον, οἱ δὲ, ἐναντίον τοῦ κανονισμοῦ καὶ τῆς εὐταξίας, ἀπετόλμων νὰ καταβῶσι μίαν ἢ δύο βαθμίδας πρὸς τὸν θάλαμον, εἶτα ῥίπτοντες θλέμματα περιεργίας ἐπροσπάθουν νὰ ἐξάξωσιν ἐκ τοῦ προσώπου μας ἂν ὑπῆρχεν ἐλπίς. Ὁ δὲ Πιμβόλδος, οὐρας ἀπὸ τοῦ κόλπου του ῥινόμακτρον κατεβηρεγμένον ἀπὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ἀπεμύττετο συχνά, προσπαθῶν διὰ τούτου νὰ κρύψῃ τὰ ἑακρά του, ἀλλ' αὐτὰ ἰσχυρότερα τῆς θελήσεώς του, ἐῤῥεον ἐπὶ τῶν παρειῶν του καὶ ἐπιπτον κρουνηδὸν ἐπὶ τῶν φορεμάτων του.

— Ἄ ! Πιμβόλδε, τῷ εἶπον θλίψας τὴν χεῖρά του, ἔπρεπεν ὁ Θεὸς ν' ἀνταμοίψῃ τὴν γενναίαν σου πρᾶξιν δίδων ζωὴν εἰς τὸ παιδίον ὅπερ ἔσωσας· Δὲν μοὶ ἀπῆντησεν, ἀλλ' ἔρριψε θλέμμα περίλυπον ἐπὶ τοῦ παιδίου . . . .

« Ἀπέθανεν » ἐψιθύρισεν ὁ Ὀθριὲν λαβὼν τὴν ἄκρην τοῦ σινδονίου διὰ νὰ καλύψῃ τὸ παιδίον.

Ἀλλὰ τὴν στιγμῆν ταύτην, ὁ Πιμβόλδος, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ παιδίου καὶ κατεσχόπευσι τὸ παραμικρὸν τῆς